

Phạm Thiên Thư và “Ngày Xưa Hoàng Thị”

Quê ông ở Kiến Xương - Thái Bình nhưng ông sinh ra ở Lạc Viên - Hải Phòng. Năm 1954, khi mới 14 tuổi, ông theo cha mẹ di cư vào miền Nam, ngụ tại căn nhà gần khu Tân Định - Sài Gòn.

“Tôi vẫn nhớ tới căn nhà những ngày ấy, đó là một căn nhà nhỏ nằm đằng sau chợ Tân Định. Cha tôi xin cho tôi học tại trường Trung học Văn Lang cách nhà chừng non một cây số. Tôi đã học hết tú tài ở đó”.

Ông nhớ lại: Cũng trong những năm học tú tài này, ông đã để ý một cô bạn học cùng lớp tên là Hoàng Thị Ngọc, cô gái đó quê gốc Hải Dương, ở gần nhà ông. Nhưng chỉ là để ý thôi chứ không dám ngỏ lời.

Ngày xưa Hoàng thị	Thương ơi! Vạn thuở
Em tan trường về	Biết nói chi nguôi
Đường mưa nhỏ nhỏ	Em mỉm môi cười
Chim non giấu mỏ	Anh mang nổi nhớ
Dưới cội hoa vàng	

Bước em thên thang	Hè sang phượng nở
Áo tà nguyệt bạch	Rồi chẳng gặp nhau
Ôm nghiêng cặp sách	Ơi mối tình đầu
Vai nhỏ tóc dài	Như đi trên cát

Anh đi theo hoài	Bước nhẹ mà sâu
Gót giày thâm lặng	Mà cũng hòa mau...
Đường chiều ứa nắng	Tưởng đã phai màu
Mưa nhẹ băng khuâng	Đường chiều hoa cỏ

Em tan trường về	Mười năm rồi Ngọ
Cuối đường mây đỏ	Tình cờ qua đây
Anh tìm theo Ngọ	Cây xưa vẫn gầy
Dáng lau lách buồn	Phối nghiêng dáng đỏ
	Áo em ngày nọ

Tay nụ hoa thuần	Phai nhạt mấy màu
Vương bờ tóc suối	Chân theo tìm nhau
Tìm lời mở nói	Còn là vang vọng
Lòng sao ngập ngừng	Đời như biển động
	Xóa dấu ngày qua

Lòng sao rưng rưng	Tay ngắt chùm hoa
Như trời mây ngợp	Mà thương mà nhớ
Hôm sau vào lớp	Phố ơi! Muôn thuở
Nhìn em ngại ngần	Giữ vết chân tình
	Tìm xưa quẩn quanh

Em tan trường về	Ai mang bụi đỏ
Đường mưa nhỏ nhỏ	Dáng ai nhỏ nhỏ
Trao vội chùm hoa	Trong cõi xa vời.
Ép vào cuốn vở	Tình ơi!... Tình ơi!.

Hàng ngày, khi xếp hàng vào lớp, cô gái đứng ở đầu hàng bên nữ, nổi bật, mái tóc dài xoã trên bờ vai mảnh dẻ. Ông chỉ im lặng ngắm nhìn. Rồi khi tan trường, cô gái một mình trên đường về nhà, ông lại là kẻ lẻo đẻo theo sau.

“Cô ấy ôm cặp đi trước, tôi đi theo nhưng không dám lên tiếng. Trong bóng chiều tà, ánh nắng hắt qua hàng cây, cô ấy lặng lẽ bước, gây cho tôi những cảm xúc băng khuâng khó tả. Cứ thế, tôi chỉ biết lặng lẽ đi theo sau cô ấy hàng ngày, giấu kín những cảm xúc của mình không cho bất cứ ai biết”.

Sau khi học xong tú tài, khác với nhiều người, Phạm Thiên Thư chọn cửa Phật làm chốn dừng chân. Ông theo học trường Phật học Vạn Hạnh, gửi hồn trong lời kinh tiếng kệ.

Thế nhưng mỗi khi đi ngang con đường một thửa hình ảnh cô gái với mái tóc xoã ngang vai lại hiện về trong ông. Và trong một lần đắm chìm trong cảm xúc ấy, ông đã cầm bút viết lên

bài thơ Ngày xưa Hoàng thị: “Em tan trường về - Đường mưa nhỏ nhỏ - Chim non giấu mỏ - Dưới cội hoa vàng”.

Ông tâm sự: “Đây không phải là bài thơ đầu tay của tôi. Cha tôi tuy làm nghề thuốc nhưng ông có làm thơ, tôi còn nhớ ông đã từng đạt giải Nhì về thơ do một tờ báo ở Hà Nội trao tặng.

Khi còn nhỏ tuổi tôi cũng đã làm vài bài thơ và được cha tôi khen. Nhưng tôi làm thơ chủ yếu để trải lòng mình chứ không làm thơ chuyên nghiệp.

Vì vậy mãi đến năm 1968, tôi mới tự xuất bản tập thơ đầu tiên. In ít thôi, chủ yếu để mình đọc và tặng một số bạn bè thân. Tôi chẳng muốn nhiều người biết về mình”.

“Thế khi nào mọi người mới biết tới những bài thơ của bác?” - Tôi hỏi.

Phạm Thiên Thư trả lời: “Ấy là khi chúng tôi nhờ nhạc sỹ Phạm Duy phổ nhạc 10 bài Đạo ca do tôi viết lời, Phạm Duy gặp và tình cờ đọc được tập thơ của tôi.

Tôi cũng không nghĩ nhạc sỹ lại thích bài thơ Ngày xưa Hoàng thị đến thế, ông đề nghị phổ nhạc bài thơ đó. Dĩ nhiên được một nhạc sỹ nổi tiếng như Phạm Duy để ý đến bài thơ của mình thì có gì hạnh phúc bằng.

Và tôi cũng bắt ngờ nghe lại bài thơ của mình khi đã phổ nhạc. Nhạc sỹ đã tôn bài thơ lên rất nhiều qua những giai điệu nhạc bay bổng”.

Vào những năm 70, bài Ngày xưa Hoàng thị đã trở thành một hiện tượng tại miền Nam Việt Nam. Ca sỹ Thanh Thúy là người đầu tiên thể hiện bài hát này và sau đó nhiều ca sỹ khác cũng chọn bài Ngày xưa Hoàng thị để hát, tạo thành trào lưu.

Thậm chí báo chí Sài Gòn cũng vào cuộc, nêu câu hỏi “Nhân vật chính trong Ngày xưa Hoàng thị là ai?”. Một số người tự nhận mình là nhân vật của bài thơ, số khác thì phân tích bài thơ rồi cho rằng nhân vật chính trong bài thơ là cô A, cô B nào đó...

“Ngày đó báo chí cũng gặp tôi hỏi chuyện tôi nói rằng đó là cô Hoàng Thị Ngọc nhưng không biết tại sao nhiều người vẫn không tin”. Ông bảo.

Nhạc sỹ Phạm Duy còn phổ nhạc thêm một số bài thơ tình khác của ông như Đưa em tìm động hoa vàng, Gọi em là đoá tình sâu, Em lễ chùa này.

Căn nhà của ông giờ là một quán cà phê nhỏ mang tên “Hoa vàng”, có lẽ ông lấy từ bài “Đưa em tìm động hoa vàng” để đặt tên.

Quán nhỏ nhưng bài trí khá đẹp nên khá đông khách. Có lẽ ít ai vào quán lại để ý tới một ông già có dáng như một lão nông hay ngồi lặng lẽ trong góc nhà lại chính là nhà thơ Phạm Thiên Thư.

Ông cười: “Thì tôi đâu dám nhận mình là nhà thơ”. Biết chúng tôi đang tìm hiểu về bài Ngày xưa Hoàng thị, cô con gái của ông tình ý mở lại bản nhạc. Giọng ca của Thanh Thúy cất lên: “Em tan trường về - Đường mưa nhỏ nhỏ”.

Ông buồn bực, nhắm mắt. Có lẽ ông đang hồi tưởng về những ngày xa xưa, những ngày trên con đường trải nắng vàng, một chàng trai trẻ lẻo đẻo theo chân cô gái tên Ngọ có mái tóc dài xoã ngang vai để rồi làm nên những vần thơ lung linh và xót xa đến thế.

Trọng Thịnh